

HOMILIE

van Mgr. Van den Hende bij de diakenwijding van Eli Stok, Kathedraal HH. Laurentius en Elisabeth Rotterdam, zaterdag 1 oktober 2016

Jeremia 1, 4-9

Romeinen 12, 4-8

Johannes 15, 9-17

Broeders en zusters in Christus, vandaag mogen we opnieuw samen zijn rond Jezus Christus zelf. Heel bijzonder nu we de wijding van Eli tot diaken mogen vieren. Dit gebeurt in het heilig jaar van de barmhartigheid, dat door paus Franciscus tot een bijzonder jaar is uitgeroepen. Op de voorkant van het liturgieboekje van vandaag staat de inmiddels zeer bekende afbeelding van het heilig jaar: Christus die het gelaat is van de barmhartigheid van de Vader.

Meteen aan het begin van deze eucharistie hebben we onze Heer Jezus Christus geëerd met het bewieroken van het altaar. Het altaar is het teken van Christus, die onze hoeksteen is, ons fundament. We zouden hier geen eucharistie vieren of een diaken wijden zonder deze Heer. We hebben ook het kruis bewierookt. Het kruis is teken van Christus' lijden en sterven en van zijn verrijzenis en eeuwig leven.

Heel vertrouwd is ons inmiddels het logo van het heilig jaar van de barmhartigheid. We zien Christus erop afgebeeld met in zijn handen en voeten de wonden van het kruis en Hij draagt de mensheid op zijn schouders. Jezus Christus, tegen Hem mogen wij ja zeggen. Eli, op zijn roepstem mag je ingaan. En je mag als diaken dienaar zijn van de barmhartige Christus.

Jezus Christus, die is mens geworden, die gestorven en verrezen is, gaat steeds opnieuw met ons mee. Eli, Hij is al lang met jou verbonden. Thuis in je familie heb je Christus en zijn liefde leren kennen. Je hebt zijn liefde ontvangen en je bent gegroeid in je liefde voor de Heer. Vandaag heb je gezegd: ja hier ben ik. Het is Jezus die op ons antwoord wacht, die ons liefheeft zonder voorbehoud, en die ook wacht op liefde van onze kant voor Hem en zijn evangelie.

We lezen vandaag in het evangelie van Johannes dat Jezus zegt: blijft in mijn liefde (Joh. 15, 9). Dat betekent niet: blijf wat in de buurt, of: kom nog eens langs. Nee, het betekent dat je met heel je hart met de Heer verbonden bent (cf Joh. 15, 5) en gelooft dat Hij de verlosser is en je leven draagt, zoals Hij op de afbeelding op de voorzijde van het liturgieboekje de mensheid draagt. Ja zeggen betekent dat we ons toevertrouwen aan de Heer die ons een roeping geeft vanaf onze eerste dag (Jer. 1, 5).

Diaken worden, in het diaconaat dienaar zijn van de Heer, is een omvangrijke taak. Je moet het doen met heel je hart, heel je wezen en al je talenten. In de aanbeveling van de rector, de verklaring die we zojuist hoorden, konden we horen dat er veel talenten zijn in jouw persoon en we zijn blij dat je ze beschikbaar wil stellen in de Kerk, waar nog vele anderen hun talenten inzetten in antwoord op de roepstem van de Heer.

Als je gewijd wordt tot diaken, kijk je allereerst naar Jezus zelf, die niet gekomen is om gediend te worden maar om te dienen en ons lief te hebben tot het uiterste (Mt. 20, 28). Hij is niet gekomen om ons te oordelen, maar om ons te verlossen (Joh. 3, 17). Je mag dus, als je diaken wordt, allereerst het dienstwerk leren van Jezus zelf, die de leerlingen de voeten wuste bij het laatste avondmaal (Joh. 13, 14-15), die mensen ondersteunde met bemoediging en vergeving, en die mensen oprichtte uit het stof. Als diaken vervang je Jezus niet, maar je mag als diaken in je leven en dienstwerk krachtens de wijding van Hem ontvangen wat je nodig hebt en naar Hem verwijzen in wat je doet en zegt, en de Heer present stellen.

Het ambt van diaken is onmisbaar om Jezus Dienaar steeds voor ogen te houden in de gemeenschap van de Kerk. En als je over enige tijd priester wordt gewijd, blijft zijn dienende liefde de rode draad. De Kerk is een netwerk van geloof en liefde, waar niet alleen de wederkerigheid met Christus gestalte krijgt, maar ook de wederkerigheid met elkaar. We mogen met de ogen van de Heer kijken in geloof en liefde. Met de ogen van de Heer mogen we zien naar wat Hem ter harte gaat, wat Hem als verlosser raakt. In ons hart mag leven wat leeft in het hart van de Heer aan liefde, barmhartigheid, vergevingsgezindheid en trouw.

In de gemeenschap van de Kerk, een netwerk van liefde, zijn vele gaven aan ons toevertrouwd, zoals de tweede lezing getuigt (Rom. 12, 4-8). De ledematen van het lichaam zijn met Christus zelf verbonden en wij krijgen van Hem ook de sterkte om te volbrengen wat ons krachtens onze roeping is toevertrouwd.

We kunnen niet zonder de verbondenheid met de Heer, in kracht van de heilige Geest. Misschien weten we in ons leven niet altijd direct een antwoord. Zeker kan dat zo zijn als je in de wereld kijkt en oog in oog staat met ellende, ziekte, vervolging, haat en wraak tot het uiterste. Dan kan het zijn dat we niet meer durven spreken in Gods naam, of onze dienstbaarheid opschorten: 'Want wat maakt het uit.' Of dat we niet meer bidden en ons gesprek met de Heer op een laag pitje zetten. Maar de Heer zegt dat Hij zelf zijn woord in ons hart en op de tong legt (Jer. 1, 9).

Want de Heer Jezus die rondtrok en de leerlingen uitzond, is ook de Heer die nu ons uitzendt om op tocht te gaan en vruchten voort te brengen. Dat zijn niet per se vruchten die in de krant komen en waarvoor we geprezen worden, maar ook die we in stilte kunnen voortbrengen door volgehouden naastenliefde, een met heel ons hart beleefde nederigheid en volgehouden gebed. Door te blijven bidden en ons te laten raken door wat we zien, kunnen we in Christus' naam en omwille van zijn barmhartigheid in beweging te komen (Cf Mt. 25).

Eli, je mag je gedragen weten door de gemeenschap van de Kerk, door je familie die verbonden is met Christus, en zo mogen we voor jou blijven bidden en jij wordt gevraagd dat voor ons te doen.

Diaken in dienst van de Heer. Er wordt veel gevraagd aan ons, maar de Heer geeft ook heel veel. Hij die sterft aan het kruis, geeft zijn leven, want je leven geven voor je vrienden is het grootste wat je in liefde kunt doen (Joh. 15, 13).

Eli, ik mocht je ontmoeten toen je in Zeeland in 2008 gevormd werd, niet wetende dat we hier nu verzameld zouden zijn voor je diakenwijding. Het is de Heer die de weg met je gaat en Christus is je tochtgenoot bij uitstek. En Hij is ook degene die je aan het einde van je levensweg opwacht, want

dienstbaarheid en liefde zijn waar God naar kijkt bij het oordeel. Paus Franciscus citeert in zijn bul over het heilig jaar van de barmhartigheid Johannes van het Kruis, die zegt dat we aan het eind van ons leven worden geoordeeld naar onze liefde (Misericordiae vultus 15). Eigenlijk dus: of wij in Christus' liefde zijn gebleven, in hoeverre we geleerd hebben van de Heer wat zijn liefde vermag en dat we die liefde in Christus' naam daadwerkelijk hebben betoond in wat we zeggen en wat we doen.

Bidden wij dat we in ons leven altijd in verbondenheid mogen leven met de Heer. Amen.